

kette, som bliver blæst op på myndighedens skærm. Det var det ene element.

Det andet element er muligheden for telefonaflytning og teleoplysning; det vil sige muligheden for, at man fra politiets side i efterforskningsøjemed kan gå ind og aflytte telefoner på et tidspunkt, hvor man i øvrigt ikke opfylder de hidtil gældende regler. Det er en udvidelse af telefonafllytningsprincipperne, som jeg principielt desværre må erkende jeg er bekymret for.

Vi vil derfor bruge en del tid i udvalget på at få afklaret, hvad det egentlig præcis er for situationer, der gør, at man nu fra Rigsadvokatens side i den grad mener, at det er nødvendigt at ændre på lovgivningen. Læser man Advokatrådets udtalelse, så kan de ikke se, at der skulle være nogen speciel anledning til det i forhold til, da man sidst havde sagen oppe i 1985.

Sagen er jo den, at når man taler med dommere om telefonafllytninger og muligheden for at få en kendelse, så indrømmer dommere sådan helt fortroligt og stilfærdigt, at det er meget, meget svært at nægte at afgive en kendelse, når politiet er i gang med efterforskningskridt. Selvfølgelig har vi retsgarantien, i og med at domstolene skal aflevere en kendelse, før man kan gå i gang med telefonafllytningen, men for et stykke tid siden var der en radioudsendelse på P1, der beskrev, at det faktisk var ret nemt at få en sådan dommerkendelse.

Jeg vil derfor godt forbeholde mig muligheden for at overveje det her element i lovforslaget og også spørgsmålet om § 781, stk. 2. Også med hensyn til den her nye bestemmelse i 2. punktum vil jeg godt forbeholde mig muligheden for at få afklaret nogle ekstra punkter under udvalgsarbejdet.

Bjørn Elmquist (RV):

Balancen mellem teknologi, ny teknologi eller teknik og så privatlivets fred, den personlige integritet, er jo ikke bare et problem på straffetsplejens område. I morgen har vi debat om et lovforslag fra sundhedsministeren om bioteknologiens hjælp til ufrugtbare, ufrivilligt barnløse par, og her skal vi også prøve at finde en balance. Vi har haft diskussionen i Folketinget for nogle år siden om hjernedødsriteriet; det var præcis den samme.

Det er jo ikke bare et spørgsmål om at tilpasse den ny teknik vores samfund. Nej, det er også et spørgsmål om, at almindelige mennesker skal kunne forholde sig dertil og føle en trykthed ved,

at vi nu tager det ene og det andet i anvendelse, og om, hvordan vi kan finde balancen.

Derfor vil jeg overordnet sige, at i det udvalgsarbejde, hvoraf noget allerede pågår i det såkaldte IT-sikkerhedsråd og i det, som også omtales her i bemærkningerne, er det jo vigtigt – det er rigtigt nok, det giver jeg fru Birthe Rønn Hornbech ret i – at man har nogle fra politiets side med, som kan fortælle, hvad de har brug for, men det er minsandten også vigtigt, at man har nogle fra en anden side, så man kan få en debat om balancen. Ellers risikerer vi at få præcis det samme, som vi fik med den arbejdsgrupperapport om organiseret kriminalitet, hvor det kun er den ene side, der kommer ud med alle forslagene, og så høringssvar, der hegler det ned, og så står vi jo på Herrens mark her i Folketinget. Jeg synes, det er vigtigt, at vi i disse udvalg har noget, der kan illustrere den balance, for det er en balance, vi skal prøve at finde.

For så vidt angår første element i det her forslag – det er i en flerpartiregering, så derfor afslører jeg vel ingen hemmeligheder ved at sige, har vi på forhånd haft nogle forhandlinger partierne imellem og med justitsministeren om dette spørgsmål ligesom om de øvrige. Det skal jeg komme tilbage til. Men specielt: Hvordan kan man sikre sig, at der ikke er redigeret i en diskette, der kommer frem? Og her hæfter jeg mig ved det, der står i bemærkningerne til forslaget på side 4, at man vil »iværksætte et udvalgsarbejde bl.a. om behovet for ændringer i straffelovens kapitel 19 om dokumentforbrydelser«, og man kommer ind på de »bevismæssige problemer, der måtte være knyttet til muligheden for at ændre i data på edb-medier«.

Her handler det jo også lidt om: Hvad gør en dommer, som står og skal finde ud af, hvem der har ret? Den, der siger, at han eller hun har sendt en diskette, og den havde det og det indhold, eller modtageren, som har en diskette med et andet indhold? Hvem har redigeret i den? Kan man få en forseglede diskette, eller skal man altid sende et print med? Hvis man skal lave print, så kan man lige så godt lade være med at sende disketten, og så er vi tilbage ved den skriftlige form. Så der er et eller andet dér, som vi også i udvalget må interessere os nærmere for, så vi kan finde frem til noget, vi synes er forsvarligt.

Så er der aflytningen, og der skal det heller ikke være nogen hemmelighed, at det er bestemt ikke noget, der har groet i vores have, men vi